

Varga Blanka Dorina (12.a) - Lesz még holnap?

2020! Ütött az óra és megállt az idő,
Azóta is csak némán áll és vár.
Vár, mint én márciusban a hajnali buszra.
Valóság halványuló álmokképpé válik,
S minden, mit ismertem, pokoli lassúsággal távolodik.
Időnek tengerében a napok összemosódnak,
A homokóra zárt percek összefonódnak,
Varjak repülnek az égen,
Ez egy olyan érzés, mintha soha nem lennék ébren.
Csodálom, hogy mikor lépek, a föld lábaim éri,
Hogy a viharos szelet a bőrömön még tudom érezni.
Hogy a nap vakít, vagy inkább éget?
Hogy-hogy a világ még nem ért véget?
Eljött a tavasz, vége a télnek
Még inkább a halál idejének.
Változás szele reménynek ígéretét hozza
Reménnyel teli szívvel nézek a holnapba.
Talán egy napon ismét hajnalodik,
S én várok a buszra, ami kiszabadít.

Lidércfény

Lidércfény az, mi ott lebeg,
Köd lepte tónak sötét vize felett
Árnyékos táj oly néma már,
Nyári tücsök sem mondja dalát.
Megnémult a világ.
Hold sápatagon és komoran
Ragyog alá kietlen partra,
Hirtelen mozdulva hangtalan suhan,
S éj sötét vászna felszakad.
Szórja kísérteties fényét, amerre jár,
Mindenre, mi nem véletlen már.
Lep és eltakar árnyék hantja,
Érzéseket tép fel sorra,
Emlékszilánkokat fájdalmasan
Ont országút végtelen porára,
Dolga végeztével ott maradsz,
Gondolattól megfagyva,
Ráébredszen, mit életről hittél addig
Soha nem is volt igazi ajándék,
Csak is torz tükörkép.